

Sông già

*Con sông già chảy xuống một làng quen
Người-cổ-tích đứng chờ chim-bặt-bóng
Nghe kẻo kẹt nhịp buồn trên vũng lạnh
Mẹ già nghiêng dáng nhỏ những chiều đen*

*Mây lại tiếp vào cõi mưa mù mịt
Đội bao đời cho mát một đời điên
Người hí hửng xoay mình lui vạn cổ
Vọng lên ngàn hú gọi bóng rừng thiêng!*

*Núi nghe được những loài voi với vượn
Gọi tìm nhau than thở mất bình yên
Cây bật gốc, rễ nhẵn đùn nghiệp chướng
Người đi qua vấp lại nợ tiền duyên!*

*Em bật khóc, lệ tuôn dài ướt mặt
Vết thương này đau chẳng những đau riêng
Cha với mẹ, vợ chồng, con thất lạc...
Gọi tìm nhau trốn chạy khói trăm miền!*

*Bao ngõ hẹp cứ đâm đầu với biển
Da thịt nào đùa giỡn sóng thôi miên
Cơn chớp giựt soi đời trên ngõ tối
Lại đùn nhau cho gió cát mưa nghiêng!*

*Đêm kẻo kẹt kéo hoài cơn khốn lụy
Con sông già ngủ lại giấc cô miên
Có phải đời sông chẳng bao giờ biết thức
Để một lần cuộn chảy hết oan khiên?*

PHƯƠNG TRIỀU

